

former for ydelser omkring kommunikation, der bliver langt vigtigere i fremtiden, hvor Post Danmark er egnet til at gå ind på markedet.

For SF's tilslutning til Post Danmark har det også været afgørende, at Post Danmark er et offentligt selskab med forpligtelser, specielt over for de almindelige brevforsendelser.

Det har for SF også været helt afgørende, at Post Danmark, som jeg har været inde på, ikke kom på aktier. For hvis det var tilfældet, kunne vi risikere, at man så fik en langsom privatisering, selv om det var staten, der i første omgang ejede aktierne.

I den forbindelse vil jeg godt bemærke, at modellen fra Postgiro skræmmer. Vi var imod den konstruktion, der blev valgt dengang, og de efterfølgende erfaringer har efter vores opfattelse vist, at det ikke har gavnet kunderne i tilstrækkelig omfang. Tværtimod kan man sige, at de mest elementære opgaver, som det daværende Postgiro havde, ikke i dag løses på tilfredsstillende vis. Og det mener vi er et resultat af, at den konstruktion, man valgte omkring Postgiro, er en anden end den konstruktion, vi har omkring Post Danmark.

I tilfældet Postgiro blev det jo netop til, at man skulle gå ind i konkurrence med banker, og så har man sådan stille og roligt efter vores opfattelse glemt de oprindelige serviceydelser. Det er vi overbevist om, at der ikke bliver tale om i Post Danmarks tilfælde, netop fordi det er en anden konstruktion.

For os har det også været afgørende, at medarbejderne i bestyrelsen får en god repræsentation, nemlig tre ud af ni medlemmer. Man kan her sige, at Folketinget mister indflydelse i form af detaljer omkring postvæsenet, men til gengæld får medarbejderne mulighed for større indflydelse. Det har netop også for os været afgørende, at personaleorganisationerne hele vejen igennem har sagt god netop for den konstruktion.

Jeg vil også godt her ved førstebehandlingen nævne et problem, som vi folketingsmedlemmer har fået påpeget ved henvendelser fra landsbyorganisationer, nemlig om den postvirksomhed, der skal drives, eventuelt vil gå ud over landdistrikterne. I forbindelse med udvalgsbehandlingen vil jeg vende tilbage til disse henvendelser for at se, om der er et reelt problem eller ej.

Vi gav fra SF's side tilslutning til aftalen den 9. november, og dermed sagde vi jo principielt ja til de to lovforslag, som ligger her. For os har

det været afgørende i den forbindelse, at vi har en aftale med regeringen med de pligter og rettigheder, som følger heraf. Det var det, vi var interesseret i, og vi er enige i konstruktionen, fordi de ansattes personaleorganisationer også var interesseret i den. Man kan sige, at regeringen med aftaleparterne har nogle, der trækker i én retning, og nogle, der trækker i den anden retning. Så set fra de ansattes side tror jeg, at det er en fordel, at vi er med i aftalen.

På den baggrund skal jeg på SF's vegne give vores fulde tilslutning til forslagene.

Ole Donner (FP):

De to lovforslag, vi behandler her i dag, er jo forligsstof, oven i købet forligsstof, som strækker sig fra SF ind over midten og helt ud til Venstre. Og det bærer det færdige resultat jo også præg af, for der er sandelig mange flige, der burde have været taget fat i.

Fremskridtspartiet har ikke deltaget i nogen forhandlinger. Det er jo ikke nogen skam at blive væk, når man ikke bliver inviteret. Onde tunger ville måske sige, at hvis vi også havde været med, så var der kommet endnu mere stof ind, som skulle diskuteres.

Jeg vil gerne slå fast, at Fremskridtspartiet støtter begge lovforslag, men vi vil under udvalgsarbejdet komme med en lang række spørgsmål og kritiske bemærkninger.

Hr. Svend Heiselberg nævnte, at Venstre hellere havde set, at det var blevet et aktieselskab, og hr. H.P. Clausen var også inde på det. Det havde vi så sandelig også hellere set, for den konstruktion, som her benævnes et selskab, er jo ikke noget selskab. Det må være en selskabslignende konstruktion, der er tale om.

Det har selvfølgelig den fordel, som SF's ordfører var inde på, at man derved undgår en begyndende privatisering, og det er SF modstander af. Det ser vi jo gerne der sker. Men jeg kunne godt tænke mig at vide, hvorfor man laver en sådan konstruktion, når man i andre lande går over til at lave aktieselskaber. Og noget, der interesserer mig enormt meget, er selve åbningsbalancen. Hvordan vil man lave den?

Hvorfor taler man kun om en goodwill på 2,6 mia. kr.? Hvorfor gør man ikke nøjagtigt op, hvor meget det er man lægger ind i dette selskabslignende forhold? Er det, fordi man ikke vil have tallene på bordet, at man ikke vil have dem frem på den måde? Jeg synes, at man ærligt og redeligt skulle have sagt: Postvæsenet ejer i dag så og så meget, og det bør selvfølgelig ind i